

ČLOVĚK, KTERÝ HLEDAL D'ÁBLA.

Irská legenda.

Irsko je jedinečný kraj. Je to obdivuhodný ostrov, který se koupá v Atlantickém oceáně. Tráva, rostliny, stromy, všechno je tu tak sytě zelené, že tento kout světa dostal jméno „smaragdový ostrov“.

* Touto svěží zelení vykračoval si jednou na koni, pod mohutnými duby, rytíř Donegal. Kam měl namířeno tento odvážný jezdec? Inu, za dobrodružstvími, jako všichni rytíři, ale to, co hledal, velmi převyšovalo společnou míru, a tak, abychom řekli po pravdě – šel hledat d'ábla! Ano, dobře jste slyšeli, chtěl najít d'ábla!

* Hledal ho všude, na pobřeží ve skalnatých útesech, na kterých se za bouřky v hromovém hukotu lámaly mořské vlny... * Hledal ho ve hlubokých jeskyních a děrách, ve kterých se tupě ozývalo hučení oceánu. Ale po d'áblovi nebylo nikde ani stopy.

* Občas se vyptával náhodného chodce, kde že by mohl najít d'ábla, ale každý se na něho ustrašeně zadíval a požehnal se křížem * a dal se s hrůzou na útěk. A náš rytíř tedy dále pokračoval v cestě v naději, že někdy se přece jen ve světě střetne s d'áblem.

* Jednou, bylo to právě na rozcestí, dohonil starce s bělostříbrným vousem a obrátil se na něj jako obyčejně s otázkou:

- Kde bych našel d'ábla?

- D'ábla? – usmál se stařeček – To je velmi lehká věc! Jen jdi pěkně touto cestou vlevo, dokud nespátříš nad dubovou horou věže zámku. Tam zabouchej... a potom uvidíš...

* Donegal si to nenechal dvakrát říkat, bodl ostruhami koně a již letěli, dokud se v dálce nad lesem nevynořily nad dubovou horou věže zámku. * Když přijel před hlavní bránu, seskočil z koně, uchopil klepadlo a silně jím zabouchal

do dveří, až to zadunělo tichou horou. * Za chvíli stará brána zavržala a objevila se v ní shrbená, bezzubá stařena, která se velmi podobala čarodějnici.

- Chci vidět d'ábla! – povídal Donegal.

- Výborně, mladíku! – odpovídala s úšklebkem stařena – Pojd' jen dovnitř a uspokojím tě.

* Když se ocitli tváří v tvář v hradním vchodě, stařena povídala Donegalovi:

- Ukáži ti d'ábla, ale musíš udělat, co ti rozkáži.

- Udělám všechno, oč požádáš.

- Tak se pěkně vrať tou samou cestou, kterou jsi přišel. Na jedné zatáčce uvidíš dům se slaměnou střechou, obrostlý břech'anem. Na prahu najdeš dítě. Vezmi je a přines mi je.

* Donegal rychle vyskočil na koně a našel všechno tak, jak to stařena popisovala. Na prahu domu sedělo dítě s černými vlasy a modrýma očima. Donegal se přiblížil, * rychle uchopil dítě a běžel ke svému koni.

* Kůň uháněl k hradu a rytíř svíral pevně dítě. Dítě se na něj dívalo velkýma modrýma očima a vyptávalo se:

- Dobrý rytíři, kam mě to neseš? Máma bude plakat, když mě nenajde mezi dveřmi...

- Jen se neboj, nesu tě do pěkného hradu...

* - A doneseš mě pak domů, vid'?' – tázalo se znovu dítě s modrýma očima, když přišli ke hradu, kde je očekávala stařena.

- Ano, donesu. – odpověděl roztržitě Donegal a v myšlenkách se již těšil, že se konečně střetne s d'áblem.

* Stařena otevřela bránu a vedla je tmavými chodbami hradu. Donegal držel dítě za ruku.

- Já se bojím. – řeklo a přitulilo se k rytířovi. Ale Donegal si toho ani nevšiml...

* Vešli do velké okrouhlé místnosti. V jejím středu stál stůl a na něm měděná mísa a ostrý meč. * Stařena zavolala Donegala stranou a řekla mu:

- Chceš-li vidět d'ábla, zabij to dítě...chci jeho krev!

Donegal, který měl kdesi hluboko přece jen dobré srdce, se při těchto slovech zhrozil.

- Zabít dítě?! Ale vždyť na něj čeká matka! Ne, to opravdu nemohu udělat...raději nechci vidět d'ábla...

Jen co vyslovil tato slova, oslepil je blesk a v zápětí zarachotilo, jako kdyby bylo udeřilo z nebe třista hromů. *A Donegal se ocitl pod širým nebem a před sebou viděl jasnou postavu anděla. Hrad se kamsi propadl a na jeho místě, uprostřed dubového lesa, se usmívalo azurové jezírko. Po dítěti nebylo nikde ani stopy.

- Vzpamatoval jsi se včas, Donegale. – promluvil k němu vlídně anděl – A jelikož jsi chtěl vidět d'ábla, vyhovím ti. Jen se podívej do křišťálové vody tohoto jezera.

*Donegal neodolal pokušení a podíval se, nakloněn nad travnatým břehem. V čisté a pokojné hladině místo jeho podoby se zrcadlila podoba d'ábla s růžky a špičatou kozí bradkou.

- Co se to stalo? – zvolal překvapený a zstrašený irský rytíř – Proměnil jsem se v d'ábla?!

* - Ďábel, kterého jsi hledal, je v tobě, Donegale! Protože vždy, když zamýšlíme učinit nějaký zlý skutek, dovolujeme vstoupit do sebe d'áblovi. Naštěstí jsi odmítl zabít dítě s modrýma očima a tak jsi překazil čáry té staré čarodějnice. Ale přece jen jsi unesl dítě matce...Dítě je nyní na dně jezera, ale můžeš je zachránit. Jen nezapomínej, že tam budeš bojovat s ukrutným hadem.

- Pustím se s ním do boje, - zvolal odhodlaně Donegal – a vrátím dítě opět matce!

* A jak řekl, tak také učinil. A dobrý Donegal bez váhání skočil do jezera. * Ponořoval se stále hlouběji a hlouběji, až na dno, k veliké díře, kterou hlídal obrovský, obludný had. Když ho slizký had zpozoroval, vystříkl z tlamy černavou tekutinu, aby zakalil vodu. *Ale rytíř se jako blesk vrhl na netvora a vrazil mu meč do rozevřené tlamy. Z rány vystříkla červená hadí krev

a smísila se s černavou tekutinou. Bylo zapotřebí najít dítě dřív, než se voda úplně zakalí. * Smrtelně raněný had se svíjel a v jeho prstencích se našťestí objevilo dítě. * Donegal je vysvobodil z hadího objetí, přivinul k sobě a jal se stoupat ke hladině jezera. * Oba se vynořili z azurové vody. Čekal na ně anděl.

- Dobře, Donegale. – řekl rytíři – Tím, žes přemohl pokušení a žes vykonal dobrý skutek, vyhnal jsi ze sebe d'ábla a kdyby ses nyní podíval do zrcadla, uviděl bys svoji pravou tvář. Jdi a zanes dítě k jeho matce. – když tohle dopověděl, zmizel.

* Donegal vyskočil do sedla a tryskem letěl k domu, obrostlému břechťanem. * Před domem oplakávala ubohá matka svoje dítě. Myslela, že už je navždy ztratila. Rytíř seskočil z koně a rytířsky jí dítě odevzdal.

Donegal chtěl ze zvědavosti vidět d'ábla, ale jeho dobrota byla silnější než jeho zvědavost, a sám se přesvědčil, že jeden dobrý skutek má větší cenu než sto zbytečných zvědavostí.

* Díky Bohu.

(*...při rozdělení textu místo rozdělení)